

Jurček se popraska za ušesom, potem pa reče:

»To bi naložil predse na konja in držal z rokama.«

»In kako bi držal konja za vajeti?«

»Saj bi znal jahati, ne da bi se držal konja.«

»Ampak spodaj pod gradom se izprehaja slon, maharadžev ljubljenc. Konj bi se splašil ob pogledu nanj, pognal bi se v dir, ti bi zagrabil za vajeti in izpustil vse zaklade. Ptič bi se ti odtrgal in zletel. Ob prvem daljšem skoku iskrega konja bi padel še ti v prah. Pri

tem bi izgubil vse dragocenosti iz žepov in lepa svileni obleka bi bila samo še raztrgana in zamazana cunjna. Belec bi ti medtem seveda ušel, slon bi pa iztegnil svoj dolgi rilec po tebi.«

Jurček uvidi svoj brezupni položaj in prične ves obupan jokati.

Tedaj vstopi mati, ki je slišala vse, poboža Tončka ter reče:

»Pisala bom sv. Miklavžu, da ti za prihodnji svoj god prinese orglice. Vidva nenasitneža pa ne bosta dobila nič!«

Zdaj pomaga Jurčku jokati še Marko ...

Kdaj bodo opice gradile hiše?

(Indijanska pravljica)

V pragozdovih ob reki Orinoko je živela opica Koko z ženo Koko in tremi srčkanim otroki. Živeli so veselo, brezskrbno življenje v gostih drevesih, na katerih je bilo vedno dovolj sadežev, ki so jih lahko trgali, kadar se je oglasila lakota.

Ko so se najedli, so se leno zibali v cvetočih nihalkah iz lian (ovijalk), ki so rasle in se vzpenjale med drevjem, ali pa so se razigrani podili po drevju, se igrali skrivalnice in vojske z družinami svojih sovrstnikov.

Ponoči pa so spali tesno prižeti drug k drugemu med listi velike palme, dokler jih ni prebudilo jutrnje sonce.

Toda neke noči se je zgodilo, kakor da se je ves svet postavil na glavo. Zdelo se je, da reka ne teče nič več, kakor običajno, pod palmami temveč vali svoje valove naravnost z neba. Deževalo je v potokih.

Koko se je prebudil. Dlaka njegovega lepega kožuha je bila prilepljena kakor tesen, mrzel oklep na kožo. Koka je pa v strahu javkala, otroci so se tresli in vpili od mraza.

Ko je blisk razsvetlil okolico, je videl Koko, da se tudi drugim opičjim družinam ne godi bolje.

»Jutri si zgradimo hišo!« je rekel zaskrbljeno in ostali opičji družinski očetje so mu važno pritrdili.

Proti jutru se je tropična nevihta poglela, Svetlo in toplo je vzšlo sonce. Od vseh strani so priplezale opice z dreves in posedle v polkrogu pred Koka na vlažna tla.

Koku je bliščalo sonce, zato se je držal čemerno.

»Ali naj gradimo hišo?« je vprašal. Z zmedenim molčanjem so se opice v zadregi spogledale.

Naposled je spregovoril Kokov sorodnik:

»Jaz bi rad najpreje malo jedel.«

»Jaz tudi«, se je oglasila druga opica in odbrzela na drevo, da bi si zagotovila posebno lep sadež, ki ga je opazila med vejami. Vse ostale so sledile njenemu zgledu.

Ko so se najedle, so se leno zibale v cvetočih lianah popoldne pa so se veselo lovile po drevju in se igrale vojske in skrivalnice.

Ponoči pa je spet deževalo in znova so tožile opičje mamice in vpili prezebajoči malčki.

»Jutri si moramo zgraditi hišo!« je rekel Koko in vsi ostali so mu važno pritrdili. Toda ostalo je pri starem.

Nekoč pa bodo opice vendar zgradile hišo ...